

ADEM ZAPLLUZHA

SINORËT E HINORES

REDAKTOR:
BEDRI NEZIRI

RECENSENT:
MAZLLUM BARALIU

LEKTOR:
VELI VELIU

DIZAJNI I BALLINËS
MENTOR LUTOLLI

Adem Zaplluzha

SINORËT E HINORES

LIDHJA E SHKRIMTARËVE
"Fahri Fazliu"
KASTRIOT

05.05.2010, Prishtinë

HIJET

Mos mendo për lisin e thyer
Malin nuk e tret mallkimi
Nëse hijet zbresin pa dëshirën tonë
Deri në fund të filxhanit

I grishëm dasmorët
Eshtrat nuk mjaftuan atë ditë
Në sofrën e parë ishin ulur
Vetëm miqtë e Doruntinës

Pastaj prej epikës i shtrydhëm
Të gjitha vajet tona
Zanat i terën shamitë e bardha
Në lotin e lisave të thyer

Nuk mjaftoi buka e thekur
Por kërkuan për darkë fjalën
Atë natë engjëjt ikën nga sofra
Me çarçafin e shtruar të mallit

Pastaj deshëm të krijojmë panik
Në mesin e gjetheve
Vesa atë mëngjes pikoi në petale
Deri sa lindi dielli mashtrues

ATË DITË

Nuk ma këqyri askush
Filxhanin e kafesë farmak
Atë çast ditë piu helmin e hidhur
Që pikoi nga buzët e tua

Mjaftuan vetëm vajet e nuseve
Që ethet e zeza ta vollën vrerin
Nata lëpihej si gjarpri i plagosur
Përpara portave të shembura

Të lehurat nuk u ndalën
As në paradhomat e trishtimit
Muranat u shembën në kujtesë
Kur u ripërtërinë vitet e borës së kuqe

S'desha të ringjallen milingonat
Në gjëmën e vetëdijes
Atë ditë sa ishte e rëndë parandjenje
Kur i qethën deshtë në lëndinë

KUR NDALOHEN ËNDRRAT

Sa herë që i lëshova pëllumbat
Të fluturojnë përtej harresës
Pas meje vinin laraskat
Duke e pështyrë ajrin e pastër

Si doja fluturimet e kota
Në ëndrrën time flenë brishtësia
Likenet nëpër hije
Bisedojnë me ngjyrat e ylberit

Asnjë pikë shiu nuk më ndalon
Të kaloj përtej mjegullave
Kalorësit e mi më presin
Te honi i zi i qiellit

I kam përtypur në zhgjëndërr
Të gjitha trajtat e fjalëve
Dhe sërish mbeta i huaj
Nëpër xhepat e mi të shqyer

Gjumin ma lidhën me pranga
Deshën të mi ndalojnë ëndrrat
Dielli humbi ngrohtësinë
Në shuplakat e vrana të ditës

LETRAT E DJERSITURA

Njerëzve mos u thuaj
Se janë miqtë e tu

Askujt mos i trego
Se sa të peshon dhembja
Dhe mos mbjell asnjë fjalë
Në ato lysotra
Ku mendon se nuk mbinë fara
E hedhur në gur

Mos i pyet likenet
Për ngjyrën e remtë të barit
Kjo gurgullimë e ujit
Këtu e ndryshon trajtën
E të menduarit si njeri

Mos u hamend miku im
Deri sa i numëron dhimbjet
E kurrizit
Ti edhe ashtu ke mbetur
I vetmi skelet në erë

Sa herë të krahasuam
Me burimin e amës
Ti mbete
I njëjti shkëmb
Në zemrën e strallit
Nuk të lëkundën erërat

LETRAT

Asnjë lejlek
Nuk i solli përshëndetjet
E mërgimtarëve
Nënave që presin te dera
Letrat e shkruara
me zërin dhembjes

Sa herë që i përtypëm lotët
Na mbytën ngashërimet
Në imazhet tona
Vdesin parandjenjat
E tkurrjes së lëkurës

Askurrë nuk u kënaqëm
Me letrat tuaja të djersitura

PËRQAFIMI

Nëpër këto shkurre
Ne nuk mund të lozim
Mallkimi fle
Nën çdo gurë varri

Im atë
Tregonte një përrallë
Shumë të lashtë

Kalonte nëpër shekuj
Duke i kalëruar dhembjet
Ashtin e kishte varrosur
Te ai gur i Zi

Dhe sa herë që ndjeu
Thirrjen e gjakut
Shkonte për të biseduar
Me barin e zhuritur
Në buzët e diellit

2.

Dikur në mbrëmje
Kur kthehej
Nga ai pikëtakim
Na sillte në shtëpi
Një djersë të rëndë
Sa që iknin
Edhe minjtë nga dhoma
E neve na mbetej
Ta përqafonim
Atë burrë të vetmuar
Dhe dashurin e tij të madhe

3.

S'kishim as bukë në sofër
Në zjarr zihej uji
Me një kërcu të vjetër

Ose radhë ndodhte që të gatuaj lokja
Pak hithra
E më pak miell
Sa për të mbajtur gjallë shpirtin
E merimangave në magje

Ujin na e turbulluan myshqet
Në rrënjët e lisave
I varrosëm ëndrrat
Dhe ashtu mbetëm lakuriq
Popull pa kujtesë

Sa herë që dilnim në rrugë
Ishim të sharë
E të vrarë
Ashti i jonë nuk vlente
Sa një qime floku
Na berberhane

4.

Disi ndërruan motet
Shiu binte stërkalë
Na vritnin pikat e kristalta
Nën çatitë e rrënuara
Nuk bënim më gjumë
Nga zhurma e bretkosave

Edhe ëndrrat ndryshuan
Nuk na pëlqente as kjo formë
E gjumit të sëmurë

Fqinjët flenë
Në lotin e zambakëve
Deri sa për ne
Gjumi ishte diçka e shenjtë
Dhe pushonim në lymërishte
Vetëm të mos çmendemi

KUR DEHEN USHTARËT

Nëpër baladat ecën kuajt
Troku dëgjohej si jehonë
Nuk di
Si duket kjo trajtë
Kur mynxyra
Ashtu tinëzisht
Depërton në lotin tonë

Zbehen e zbehen
Rrënjët e lisit
Kjo sëmundje e drurëve
Nuk durohet më
Ushtarët dehen
Nga vuajtja e fisit
Dheu në heshtje
Gjëmon pa zë

SI SYRI

Në çatinë tonë
Erdhën korbat
Ai fluturim i lashtë
Që zbret si një trishtim
Më duket se
Dikush i theu vorbat
Për ta vrrarë në heshtje
Këtë dhembje shqim

Babai befas kalëroi ditën
Dhe me ashtin e thyer
Hyri në baladë

Mua asgjë nuk më mbeti
Veç ta adhuroj dritën
Që si syri inkandeshent
Më përqafton çdo natë

ZEMRA

Nga retë e bardhë
Përshëndes hyjin
Eshtrat e malit kërcëllojnë
Për grykë të lisave
Vari gjerdanin
Deri sa degët e thata gjethojnë

Kudo nga një gur
Në varret pa emër
Kështu lashtësia na përkujton
Se kjo tokë ka një zemër
Po aç të madhe
Sa lisi kur gjethon

06.05.2010 Prishtinë

RRUGA

Ne duhet të hyjmë në legjendë
Për t'i kuptua plagët e Gjergjit
Asnjë pëllumb nuk fluturon
Nëpër qiellin e vrarë

Na dërguan me dhunë ushtarë
I shërbyem edhe djallit
Sa herë që ktheheshim në gjirmë
E gjenim hirin e urinuar

Në çatitë gjysmë të rrënuara
Pikonte loti i qiellit
Bretkosat këndonin një këngë
Gati të harruar prej njerëzve

Nuk patëm nevojë të shndërrohemi
Në pëllumba të argjiltë
Edhe ashtu na gjuanin me fjalë
Për të na e vrarë kujtesën

Ikëm nëpër sterrë pa e ditur udhën
Për çudi nuk mbërrimë askund
Aq e gjatë ishte rruga
Deri në frymën e rrënjës

KUR THAHEN LULET

Sikur të na përngjante shiu
Do t'i donim të gjitha ato pika
Që lozin me hijen e barit
Në pasqyrën e memories

Shpendit tonë nuk i ka mbetur
Asgjë pos famës së dikurshme
Sot edhe trumcakët fluturojnë
Më shpejtë se shpejtësia e dritës

Në shtëpinë tonë ishim të huaj
E të huajt
Kishin pak fjalë për ne

Dita i kafshonte thonjtë te porta
Etja e luleve
S'dallohej në mesditë

S'patëm ndërmend të pjekim patate
Në gjirmën e lëruar

Ishte sosur buka
Koha rrinte kërrusur mbi verandë
Nuk kishte më njeri
Për t'i ujitur lulet

LEHJA

Miku im
Duhet t'i numërosh fijet e barit
Për ta mësuar fshehtësinë
E kafshimit të gjarprit

Nuk duhet pyetur burimin
Për pastërtinë e ujit
As syrin
Për lotin e kristaltë
Të dhembjes

Do të doja të jem rrap
Në rrënjën e tërfilit
Që t'i përpi erërat
Kur në shpirt
Gjëmon furtuna

Ose të shndërrohem
Në pëllumb
E t'u çoj letra
djemve në mal

O lum miku
sa shumë po më pengon
Kjo lehje
E qenve të tërbuar

TËRBIMI

Përpos emrit të lumit
Asnjë kokërr zhuri më
Nuk ka mbetur
Nën këto ura të drunjta

Ushtarë e djaj
Kapërcyen nëpër frymëmarrje
Mushkëria e zogut
U venit në fluturim

Në vend të korbave
I gjuajtën pëllumbat
E trishtueshme ishte lehja
Kur na e vranë shpendin e bardhë

Sa janë të bukur këta kuaj
Vajin e cilës nënë e mbyti troku
Tërbimi i ujgërve në lymërishte
I theu djepat në honin e urrejtjes

KUR QESH ME VDEKJEN

As kur u linda
Nuk kam qarë më shumë se sot
Gallapi i përkundte gjethet
Kur i plagosi stuhia

Miku im
Sa herë që gjuante
E puthte plumbin
Ferrat i përcillte me bujari
Deri te portat e Ferrit

Këndonte një këngë të lashtë
E adhuronte Ahmet Delin
Vdekjes i dilte përballë
Duke i kafshuar fishekët
Qeshte
O sa bukur qeshte miku im
Me vdekjen
Deri sa e vrau korbin

ENGJËJT

Nëna jonë e madhe
Sa mirë gatuante dora e saj
Vjeshtën e përlotur
Asnjëherë nuk e mallkuan zanat

Iknim tërmal si pa kokë
Thua se po i ndjekim kaprojtë
Kur na i rrënuan urat
Pallamar u zgjatën rrugët

Kuajt e sëmurë i shpaluan plagët
Këtu dhembja shpon shpirtin
Fëmijët na tregojnë përralla
Për bajlozin e zi

Ne nuk heshtëm
Kur na i përtypën germat
I nxorëm letrat e kalbura
Dhe i dhamë shpirt ditarit

Ishte ajo kohë me plagë të madhe
Në zgafellet e kujtesës rrinin djajtë
Engjëjt kishin zbritur prej maleve
Që ta përkundnin ëndrrën e malësorit

UJI

Kur u dehën lisat
Zogjtë pinë ujë në maja të malit
Breshkë nuk i përtypte lëvoret
E pranvera sivjet as që gjethon

Kjo lehje qensh kafshon kujën
As që mund ta kuptojmë atë flakë
Në gjuhën e gjarprit
Po ndryshon stina e pranverës

Nuk pamë as ëndrra të mira
Në lotin e ujkut
Në majat e Sharrit ariu i përhirtë
I shqeu daullet e kushtrimit

Loti i tillë mos më pikoftë në sy
Kur shteren burimet e bardha
Ujë sivjet nuk do të kemi
As për pastrimin e plagëve

KUR MASHTROHET BARI

Ikëm me librin e shenjtë
Nëpër tërbimin e qenve
Askund nuk i takuam engjëjt
Në gjëmën tonë të madhe

Puna e profetëve as që fillon këtu
Sofrat i kishin çua më herët
Vetëm djajtë vraponin të shfrenuar
Nëpër tehun e topitur të kujtesës

Askush nuk na besonte
Kur ua tregonim lëkurën e rrjepur
Eremitët me disa libra pa lidhje
Mashtonin rritjen e barit

Plagët që kulluan kundërmonin
Si djathi i prishur në magje
Nuk pamë asnjë ëndërr
Në tehun e ndryshkur të shtizës

ÇDO DHEMBJE

Do të provoj t'i ndryj
Këto dhembjet
Në shtegun e lëkurës

Malin do ta lus
Të mi fali të gjitha ato kujtime
Që ja shpojnë zemrën e ligështuar

Pastaj do të eci pas lisave
Kur të mbërrij diku tjetër
Do t'i mbjelli trajtat e fjalëve

Nuk dua që të më mëshirohen
Zvarranikët kur kam etje
Çdo dhembje e shëroj me lotin tim

Edhe kur ndizen zjarret e mëdha
Ato flaka i shuaj si në lojë
Duke i përtypur qeshjet e gjetheve

MOS PI

Kur vdesin bretkosat në pranverë
Vjeshta e përgjumur trishtohet
Malli për lulen e vyshkur
Kurrë nuk i shuan zjarret

Kërkoje gurin tënd or mik
Për varrin e kujtesës
Fieri më nuk rritet në koriye
Ku janë dëbuar macet e zeza

Nëse vuan nga ndonjë sëmundje
Lype shërimin në buzët e mbrëmjes
Nga librat e shenjtë sivjet
Kanë ikur shenjtorët

Nëse ke nevojë për ujë të shenjtë
Mos pi nga shishet plastike
Të gjitha sëmundjet fshihen aty
Të ardhura nga kozmosi

TRAJTIMI

Kur takohem me vetminë time
Gjithë natën
Do të rri vetëm
Ose me lulen e venitur

Do të kem kujdes
Të mos më ngjiten sëmundjet
Sivjet kuajt janë dehur
Nga një bar i panjohur
Dhe i sulmojnë
Kalorësit në gjumë

Mua nuk më kujtohen burrat
Që e vranë shenjëtarin
Ishte dasma e madhe
Në atë vjeshtë të ftohtë

Miqtë patën ardhur
Shtatë ditë para fillimit
Dhe shkuan shtatë ditë pasi
Që përfundoi ahengu

Deshtë i patëm radhitur
Për t'ua rrjep lëkurat
Derisa Kasapi e mprehte thikën
Hyrën në dasmë si sëmundja
Disa të panjohur
Dhe i prishën sinorët e kodeve

Heshtën gjëmat si armët
Dhe kurrë më
Nuk i trajtuam miqtë
Ashtu si kërkonte morali i eposit

PASTAJ IK

Deri sa jeton kodi i mirësjelljes
Ti mos lejo të kullosin delet
Nëpër stërnishtat e huaja
S'është mirë
Të pranohet mallkimi
Si trofe lufte

Miqtë nuk të presin
Me dorë në zemër
Edhe nëse
T'i falin gabimet
Ti nuk mund ta durosh atë sëmundje
E cila e rrëzon malin

Mos u befaso
Nëse të kafshojnë lisat
Mali është i pabesë
Kur je vetëm
Dhe të pret mu në hyrje kullosave
Për një bisedë miqësore

Kur të mbërrin në vendlindje
Mos gabo
T'i përshëndesësh mollët
Se krimbat ta kafshojnë gjuhën

Ec nëpër tehun e pendimit
Këtu janë thyer degët
Qeshjet e lastarëve
Zbresin deri në rrënjë

2,

Me askënd mos bisedo
Për korrjen e tërshërës
Luleshqerrat piqen më vonë
Në korijet e malit

Ti shko deri te lama
Ku takohen burrat
Atje i kemi varret
E stërgjyshërve
Ku presin dorën e njeriut

Edhe dheu ka nevojë
Për ledhatim
Pastaj ik
Sa më shpejt prej fshatit
Mos të të ngjitet
Sëmundja e tokës

KUR NUK KTHEHET KURRË

Kërkoje udhën tënde
Atje ku nuk ka rrugë
Nëse do
Mos hezito me vrapua me delet

Kujdes kur i kapërcen urat
Peshkatarët
I numërojë halat e peshqve

Sonte dashnorët rrinë të heshtur
Në parmakët e urës
Që i kanë humbur shpresat
Duke notuar
Në pikën e lotit

Mos i përkujto vetëvrasjet
E lumenjve
Ti nuk ke lindur nga urrejta
Ky tregim i dhimbshëm
I ka dy tehe

Cilin ta prekësh dhemb
Zambakët ma përkujtojnë
Lojën e myshqeve
Kur i shëronim plagët
Nga kafshimet e ujqërve

Eja hyrë në tregimin tim
Sonte kam mbetur pa fjalë
Nëse e kthej kokën mbrapa
Sërish më presin katrahurat

II.

Pranë urës
Ku u takuam së pari
Në qemerët e vjetruar
E mbollëm lotin
Këndellu moj
Njerëzit gabojnë nëse heshtin
Si petalet e luleve

Më duket se
Sot kishte vdekur miku im
Ai çapkën i marrosur
Që i shembi urat në kujtesë
Dhe erdhi
Për tu përshëndet me lumin

Ai kurrë më
Nuk do të kthehet
Mes lojërave të fëmijërisë

Pranë urës mbetën të qeshurat
E likeneve të ndrydhur

LYSHTRAT E LUMËBARDHIT

Kur të ikin legjendat
Ti mos humb në hapësirë
Rrënjët ma përkujtojnë forcën
E Gjergjit të plagosur

Hingëllima në trokun e ditës
I kërkon etjet e urave
Të cilët pranë ujit
Përherë ishin të etur

Na i mbytën likenet
Në fillim të amës
Lumi iku nga shtrati
Si kuajt e azdisur

Kurrë nuk e mendova vdekjen
Deri sa kalëroja mes të gjallëve
Hijet ishin mashtruese
Në kafën e Ali Pashë Tepelenës

Ika me pulëbardhat
Deri te bubullimat e qiellit
Rrufetë gjuajnë me molla të pjekura

Qyteti fle
Në petalet e zambakëve
Lyshtrat e lumëbardhit
I përkundin ninullat e harruara

MOS MI PREK PLAGËT

Mos mi ngacmo ëndrrat
Nëse nuk mund të hysh
Mes meje dhe gjumit
E dashura ime
Mos mi prek plagët
me gishtin tregues
Që ende kullojnë trishtim

Ti nuk di
Por në mua janë thyer urat
Asnjë i dashuruar
Nuk merr guxim
Të kalojë përtej lumit

Andaj të lutem
Kalo lehtas
Nëpër kujtesën e barit
Mos i shkel hajdutçe
Sinorët e dashurisë

Kam ecur bulevardeve
Si një qen i dehur
Askujt nuk i interesonte
Halli im
Kalonin pa më përfillur
Thuaj se kurrë nuk isha njeri

ASNJË BLETË NUK FLUTUROI

Ti e di fare mirë se
Unë nuk isha i përshtatshëm
Në natyrën time
Nuk flenë mirësjellja

Mua më kanë ndrydhur
Dhe shtrydhur hijet
Kur kaloja i vetmuar udhëve
Asnjë bletë nuk fluturoi
Në shpirtin tim të brishtë

Fëmijërinë e kisha të kafshuar
Nga disa të huaj
Që më ndoqën deri aty
Ku mbaronte rruga ime
Ku përfundonte
Ky tregim dashurie

Më gjuajtën me gur
Edhe kabanat
Kur i ndeza qirinjtë në shpellë
Dita ishte e gjatë
Dielli kurrsesi të perëndojë

2.
Po ta dije ti
Tregimin tim të vërtetë
Kurrë
Nuk do ma ktheje kokën
Si atë ditë
kur ike
S'do ma ktheje edhe sot
Moj e paprekura e ime

Edhe sot

AJO NUSE

Ty të kujtohet lumi
Kur e kafshoje ujin
Dielli t'i xhelozonte
Dhëmbët e tua të sedefta

Tërë kohën qeshëm
Me atë mizë në gjoksin tënd
Unë isha
Më shumë se xheloz
Për këmbët e vockla

Dikur vonë kur iku dielli
Hëna na sodiste si yjtë
Galaktika
Ajo nuse qiellore
Ma freskonte ballin e djersitur

KODI I DASHURISË

Kur e shalova
Atkinën flokëverdhë
Deti i hapi portat e qiellit
Në kujtesën e hënës

Isha përplot dashuri
Në rrënjën e mëllagës se kuqe
Pranvera i shkundi ethet
Përpara pasqyrës

Nuk jetova shumë
Në zhgjëndrrën e imagjinuar
Por ti
Vetëm aq dëshirove
Sa ta shkundim pluhurin lules

Ti fole me pishnajën
Kur i poqe gështenjat
Sa ishte e fortë lëvozhga e arrës
Në kodin e dashurisë tënde

KUJTESA

Tërë kohën atë ditë ecëm
Nëpër lymërishte
Uji po na e rrjep lëkurën
Pa shkelur këmbët në tokë

Kënga nuk do të vij nesër
Deri sa ne e presim agun
Së paku kështu ishte çdo herë
Kur pritnim me padurim

Edhe miqtë e mi
Kanë filluar të hungërinë
Mbrëmë i kafshuan lëvoret
Pa i zhveshur lisat

As në memorien tënde
Mos i prek letrat e mia
Të kujtohet çka i bëre kartolinës
Që ta dërgova si ushtar

LETRA E IME

Atë çast kur shpërndahemi
Si zogjtë e qyqes
Mallkimi do të na përcjell
Deri te dërrasa e varrit

Mos t'i mbjellim kot shpresat
Nëpër sternat e ndotura
Mjaft ujë kanë trojet tona
Sa për të kultivuar luleshpata

Kur na ikën kuajt teposhtë mëhallës
Malësorët i thyen shalat
Ushtarët mbetën peng
Në mes të betejës së humbur

Nëse i thërrasim zogjtë
Për t'i ndalur të gjitha këto ikje
Letra e ime nuk do të mbërrij
Në adresën e fundit

07.05.2010, Prishtinë

PRANË SOFRAVE

I kapërceva telat me gjemba
Sa e gjatë ishte kujtesa atë ditë
Në fillim të betejës
Kalorësit e harruan trokun

Nuk na erdhën evgjitet
Për t'i larë pjatat e ndotura
Dasma kishte përfunduar
Në sqepin e gushëkuqes

Dimri sivjet
Ka mbetur i vetmuar
Nga majat e krongjijve
Pikon akulli i ngrohtë

Mëhalla i ftoi mysafirët
Në sofrën e fundit të vjeshtës
Darka u shtrua me vonesë
Shkaqet ishin objektive

Erdhën dhe i përtypën kafshatat
Me fulqinj të e të uriturit
Ushtarët i zuri gjumi i rëndë
Pranë sofrave të shtruara

MOS

Kur kupton se nga ke vajtur
Udhëtim i yt merr fund
Kujtimet i mbjellë
Në mezhdën më të afërt

Mos e lodh memorien
Se lulet thahen në rrënjë
As ujë mos pi
Nëse nuk të mundon etja

Kaherë i ke kaluar shtigjet
Duke e kalëruar dhembjen
Asnjë lehje nuk ka mbetur
Pranë luadheve të kositura

Mos mi përkujto or mik
Trëndafilat e kafshuar
Sa herë kalon nëpër varre
Përshëndeti gurët e sinorëve

SHIU

Deshëm të kalërojmë
Nëpër mëhallën e Shën Trinisë
Të çmendurit na ndalën trokun

Ku na shpien ëndrrat
Në cilin rrap
Do t'i varrosim bletët

Nga i cili epitaf
Do t'i nxjerrim fjalët
Për t'i kënduar elegjitë
E eshtrave të thyer

Ushtarët dikur patën fjetur
Mbi fierin e mykur
Ku edhe i lexonin letrat
E dashnoreve

Sot kanë mbetur të hutuar
Pasi që asnjë postier
Nuk e di adresën e re

Netët janë të akullta
Në zemrat e trishtuara
Të manaferrave

Kuajve u mungon tagjia
Dhelprat nuk e ndalin trokun
As në qiellin e mërrrolur

Shi sa të duash
Do të bie sonte
Në trastat e zbrazura
Të atkinave

T'I FALIM

Është njerëzore
Të bisedosh me kujtesën
Miku im poet
Të bëmat e tua
Më së miri i di ti vetë

Në daç
Shënoje vijën e distancës
Në honin e pakalueshëm
Të sterrës

Të gjithë ishim
Në një mënyrë hyzmeqarë
Por ti ishe
Pakëz si më lakmitar
Zotëri poet
Lojën edhe ti e kuptove
madje
Atë të vërtetë

Nuk është vonë
Të pastrohet peshku i sëmurë
Çka do që patëm në jetë
Ishte
Dhe nuk ishte e jona
Miku im poet

Vdekjen nuk e menduam
Sepse poetët nuk vdesin
Nëse janë poet

Të gjitha këto janë
Pjesë e huaj
Dhe ajo pjesa
Që nuk mund të quhet poet

Mi recito vargjet e tua
Si i recitoje dikur
Ose nuk shkruan sot
Dhe thjesht prano
Se djallin e ke nën lëkurë

Jemi njerëz
T'i falim të gjitha gabimet
Nëse zbret këtu te ne
Miku im poet
Dhe bisedon për urtinë e lumit

ZËRI I ZURNASË

Në historinë tonë
Ajo dhembje e nënlëkurës
Për typen lulet si fjalët
Kur bisedon mëllaga e bardhë

Pasi që na e treguan udhën
Qeshën me ndryshimin e kohës
Shiu nuk kishte të ndalur
Në lotin e sternave

Nuk patëm se si të bisedojmë
Për trajtat e pikave
Muzika nuk ndalej të pi ujë
Etja kallej flakë në buzë

Ecëm udhës tonë
Deri sa na mbajtën këmbët
Eposi gjëmonte si lashtësia
Në zërin e mekur të zurnasë

Posa pushuan të reshurat
U zgjua kundërmimi i mykut
Të nesërmen dasmorët nuk erdhën
T'i ngjyejmë vezët për festë

MIQTË E MI

Ah miku im
Çka mund të bëj
Me kohën time të lirë
Nuk ndalet fluturimi trumcakut
Në plagët e degëve
Që kullojnë dhembje

Ata s'erdhën
Si vijnë të grishurit
Koha mbeti peng i së kaluarës
Vetëm kjo fotografi
Që rri në kornizë
Tregon pa dashje
Udhën e të dashuruarve

Pas mesnatës
Këndesi e zgjoi agimin
Trishtimi rrinte mbi porta
Si pelerina e Kostandinit
Atë mëngjes
Na ikën të gjithë të grishurit
Dasmën e përcollën në vetmi
Miqtë e mi më të minë

NATA

Ende nuk e kuptova
Atë trajtë të heshtur të dashurisë
Sytë e ënjtur mëngjesor
Varen si fotografia në mur

Ajo i mbolli kujtimet
Në rrënjët e zambakëve
Dielli qeshi me mua
Si me vashën sybajame

Si duket trajtat e hijeve
I ngjyrosin dritaret e agut
Nga afshi i buzëve të burimit
Gufon dashuria e paparë

Askurrë nuk mendova
Se lulja fle në prehrin e nuses
Nata ishte aq e ngushtë
Saqë humbi fija e jorganit

NË FLOKËT E TU

Asnjëherë nuk besova
Se mund ta preki lulen në rrënjë
Dita qeshi me të madhe
Kur ti erdhe para agimit

Kopshtari i mbolli pjeprat
Në pikën e shkumëzuar të vesës
Fqinjët pritnin me padurim
Të piqet stina në gjoksin tënd

Kur erdhëm me shportat deng
Na gjuajte me molla të kalbura
Hajdutët t'i krehën flokët
Nën hijen e pjergullës

Të kujtohet serenata e yjeve
Kur i numëroje dashnorët
Në flokët e tu të thinjura
Paska rënë krahneza

ISHIM TË RINJ

Kur era hyri në frymën tonë
Mollët u pjekën nëpër degë
Në zemër shungullon një jehon
Dhe piqet më e bukura shegë

Bari barin në luadh nuk e njeh
Në fotografi zgjohet kujtimi
Dielli sot më mirë po ngroh
Kur nën lisa varroset trishtimi

Ikën ato kohëra kur numëronim yjet
Retë na dukeshin si kalorësit epik
Ishim të rinj sa që i shkulnim pyjet
Dashurisë ja merrnim hakun nën qerpik

09.05.2010, Prishtinë

GJYSHI IM

Kush nuk kaloi kënde
Lypsar e mbretër
Çifut e poet
Besa edhe dreqër
Fjetën në këtë bujtinë

Gjyshi im tregonte
Legjendën e lahutarit
Për nusen
Që këndonte më mirë se çdo burrë
Kur e puthte verën e kuqe

Patën ardhur këtej edhe arixhinjtë
Me gra që i bartnin fëmijët
Lidhur pas shpine

Fajdexhinjtë flenë
Në katin e sipërm
Këtu netëve të pabesë
U vjen era bixhoz
Dhe ka raste
Kur çmenden hanxharët
Për disa lekë të mykura

Çfarë nuk ndodh këtu
Kur netët tymosen
Me erën e dëllinjave
Pasi që eposet zbrazen
Si kupat e verës së thartë
Nëpër gryka malesh

DO TË MBESIM LAKURIQ

Kanë filluar
Të na myken këngët
Të verbëtit
Nuk i këndojnë eposit

Elegjia është tretur
Në majëmale
Për ta shkundur barrën
Që me vite e mbanë mbi shpatulla

As këngët tona më
Nuk e kanë aromën e eposit
Disi lëngojnë si të sëmura

Kjo dergje e zezë
I ka pllakosur lahutat
Kështu thotë im gjysh
Dhe e kreh mjekrën e bardhë
Me krehrin e drunjtë

As lulet s'kanë aromë si dikur
Për çdo ditë
Na vdesin këngët në lyshtër
Gjethnajat
Po na kalben nën lisat
Do të mbesim lakuriq
Në shpirtin tonë anemik

QË KËNDON NË LYMËRISHTE

Ushtarët kremtojnë
Fitoren në gjethet e manaferrës
Profetët me libra të shenjtë
Ikin mes baladave

Eremiti në mjekrën e thinjur
I mbytë morrat e bardhë
Në zjarr kërcasin gështenjat
Pranvera piqet në hedh

I lumi ai që e kalon lumin
Pa i lagur kujtimet
Breshka ecën ngadalë
Me një qiri mbi kullë

Bota sillet kot
Rreth diellit
E ne si budallenj i yshtim yjtë
Që ta kafshojnë hënën

Për çdo çast
I ndryshojmë mendimet
Herë kridhemi kah majat
E herë fundosemi pranë zhurit
Që këndon në lymërishte

VETËM NJË LOT

Ndalu në trëndafilishte
Aty ku fshihen likenet
Merr frymë thellë
Me mushkëritë e gjëmës

Në çdo rrënjë
Fle rrënja e dashurisë
Syri bletës i ruan petalet
Nga mallkimi i mizave

Mos ma përmend etjen
Ky det i lotëve
Ka shumë ujë
Sa që përmbysten ishujt e zemrës

Kur yshten qentë pas fluturave
Xhelozia i kreh flokët
Nga syri i blertë i nuses
Pikon loti i kristaltë

KUR KALLEN FUSHAT

Nata ishte pjesë e baladës
Në trokun e kalit të remtë
Ushtarët shkruanin letrat e dashurisë
Vajzave që i krehin flokët e malit

Mëngjesi i rritë djemtë symprehtë
Në maja të bjeshkëve mbinë lulet
Sa bukur muzat i këndojnë ninullat
Për lashtësinë e epikës krenare

Kur na u rikthyen letrat
N'adresat që nuk ekzistojnë
Në arenë u rritë një gjirmë
Që i kallë fushat nga malli

GËRMIMI

Ju nuk e dini fëmijërinë time
Nuk kam guxuar as të ëndërroj
Kaloja zbathur rrugëve
Mos t'ja prishi gjumin komshiut

Sa shumë i donte ai lulet
Mua nuk më linte therë në dorë
Kur shkruante letra të dashurisë
Krenohej me bukurshkrimin

Ishte ajo kohë e dreqërve
Të kuq apo të zinj
Por ishin djaj
Që përkuleshin
Mbi varret e krishterëve
Dhe e lëronin kujtesën tonë

Thanë se
Do të ndërtojnë një muze
Për një asht të vjetër Ilir
Për çudi na gënjyen
Dhe aty ndërtuan
Disa fusha sporti

Ne nuk kishim ide
U gëzuam
Dikur vonë një udhëtar i panjohur
Nën themelet e teshatores
Gërmonte lashtësinë e varreve

10.05.2010, PRISHTINË

MUA MË MJAFTON

I kalojmë ditët e ndotura
Si detet në aneminë ujit
Erërave u dalim përballë
Kur i shërojmë netët tona

Nuk ka kuptim të jetohet
Nëse i lajmë duart me djersën lotit
Atkinat cofin pa filluar beteja
E përtypjes së barit

Mua nuk më duken lutjet
Si diçka hyjnore
Të dashurën kurrë nuk duhet lutur
Kur mbytet pas fijos së kashtës

Le të shkojë ai rrugës së vet
Për ta gjetur tërfilin e egër
Mua më mjafton buzëqeshja
E zambakut kur çel në mëngjes

DRITA INKANDESHENTE

Në përplasjen e heshtjes
Bymehen sytë e gemtë
Malli për këngën e tretur
Kurrë nuk shuhet në kujtesë

Deri te portat e drunjta
E përcollëm udhëtimin e lotit
Ky mëkat në qerpikun e nuses
Na e rikujton ikjen biblike

Asnjë shteg nuk mbeti i hapur
Në shpirtin tonë të vrarë
Zogjtë ikën atë ditë
Nëpër sinorët e lastarëve

Kur erdhën për të më kunguar
Dikush i ndezi qirinjtë në mal
Sa vuajtën rrënjët e rrapit
Për një dritë inkandeshent

PASHAI

Kjo dhembje virtuale
Kafshon si dhëmballa e shtrigës
S' durohet qeshja çmendur
Që zbret nga ballkoni

Asnjë skelet njeriu nuk durohet
Në këtë lymërishte të zbehtë
Bretkosat këndojnë me mall
Një serenatë të vjetër Korçare

Nuk gjetëm asnjë tregim për ujkun
Në librat vjetër përkundej liqeni
Kështjellën e mundonte e kaluara
Në ballin e djersitur të Vasiliqes

Pashai i madh e përbuzi vdekjen
Kujtimet i varrosi në shkallën e tretë
Atë çast jehuan malet e Tepelenës
Mustaqet qeshën me kamaren e turpit

PENGU I KUJTESËS

Në udhëkryqin e fundit kuptuam
Se mortit nuk vjen vetëm
Degët e shëlgjeve i lanin sytë
Më lotin e rrënjëve të barit

Mos mi prekni plagët
As në ëndrrën e Gjergjit
Dyluftimi më pret nesër
Përtej Mollës së Kuqe

Ju nuk e dini tregimin e kafkave
Likenet janë dëshmitar të stuhisë
Kjo muranë e trishtimit sot
Ka mbetur peng i kujtesës për nesër

KUR FUTUROJNË PESHQIT

Nëse uleni në prehër të këngëve
Nëse kujtoni
Se jeni rritur më shumë se
Tingulli i zërit
Do të jeni një ndër mëkatarët
E parë të tokës

Mos e kafshoni dorën e djathtë
Në kopshtin e Biblës
Zogjtë qeshin
Me fluturimin e peshqve
Nëpër shkumë

Nëse zgjoheni pa kujtesë
Shikoni mirë
Ku ju kanë mbetur ëndrrat
Lumenjtë na sillen vërdallë
Në petalet e luleve

Mua nuk më mbeti asgjë
Nga kafshimi i thonjve
Ditarin e dashurisë
E kishte gjetur Ana Frank

LEGJENDA

Ishte ai dimër i brymtë
Në belin e nuseve
Shembjet e urës nuk pushuan
Në honin e xhelozisë

Menduam se erdhi fundi
I këngës së gurëve
Ishte ajo kohë e kalit të zi
Kur loznim lojëra luftërash

Kështu mbetëm të vetmuar
Në detin e ndërgjegjes
Erdhën dhe i shkulën sinorët
E arave me lyshtira

Ishim edhe ne të çuditshëm
Me teket tona të sëmura
Çdo gjë na dukej mbrapshtë
Kur ndërtonin urën

Zgjoheshim me sëmurdjen
Për ta shëruar sterrën
Nata nuk kishte dëshmitarë
Andaj u shndërrua në legjendë

NJË TRASHAMAN

Do të vij dita
Ajo e mbrapshta
Kur do të na nxjerrin nga balta
Si ushejzat
Prej shisheve të kristalta

Lumin do ta përkundim
Në ëndrrën e pluhurit
Dhe do t'i shkruajmë lutjet
Apostujve
S'do ti lëmë pas dore
As laviret

Ne në mëhallën tonë
I preknim sumbullat për fat
Kur kalonin murgjit
Kah kisha e Shën Trinisë

Loznim tërë ditën e lume
Me top prej çorapeve
Që ua vidhnim nënave tona
Kur i varnin në tela me gjemba

Shkonim edhe në lagjen e çifutëve
Për t'i ngjyrosur kapelat
Me ngjyrat e ylberit
Dhe shpeshherë ktheheshim
Duarthatë
I shitnim ato për disa sheqerka
Që na i kuqnin buzët

2.

Iknim edhe më larg

Por sot

Nuk mund ta thirri kujtesën

Të më rrëfej

Se deri ku shkonim

Më kujtohet vetëm sinagoga

Ku një trashaman

Na i mbushte xhepat me lajthia

Duke kënduar

Një këngë të përçudnuar

Kurse komshiu tjetër

Si për inat

Vazhdonte me refrenin

alajluja

11.05.2010, PRISHTINË

KUR MBYLLEN DYERT

Nëpër sytë e saja të mugëta
Kalon pranvera e lodhur
Kush e vrau stinë
Te porta e thyer e muranave

Ata erdhën pa paralajmërim
Atë ditë nuk binte shi në qytet
Nga burgjet ikën
Këmishët e palara

Na u mbushën sokakët
Me skraja e gjarpinj
Te tyrbja e dervishit
Vjedhësit prenë një kurban

Ikte stina e turpëruar
Prej barit të kositur
Zambakët nuk i hapën sivjet
Dyert e spitalit

DASHURIA

Sa herë që lypa
Kush nuk më fali dashuri
Sa të zbrazët janë njerëzit
Kur ke nevojë për ta

Në majëmale fluturon bleta
Dhe ulet në prehër të lules
Kurse soji njerëzor
Kafshon me ritmin e mizës

Kështu mbeta lisi i tharë
Në mes të oazës
Në degët e mi s'fluturojnë
As brumbujt e zinj

DASMAT

Sivjet është pjekur rrushi
Mushti i kuq pikon nën pjergull
Fqinjët i kallajisën kazanët
Në diellin e vjeshtës

Mos erdhën kalorësit
Pak si herët në dasmën hardhisë
Bryma di të jetë shumë e rrezikshme
Kur përtypen lopët në korijsë

Çmos do të bëjmë me të vjelat
Asnjë gjeth hardhie nuk fle
Rakinë e pjekur do ta ruajmë
Nëpër shtambat e poçarit plak

Nuk do t'i harrojmë tinarët
Me shije dhe ngjyrë arre
Në vjeshtë fillojnë dasmat
E martirëve të rënë për liri

FJALËN LIRI

Kur mbesin kockat e thyera
Pranë lyshtreve enden qentë
Asnjë bar nuk mbin
Për t'i përtypur lopët

Vonë kuptuam bulëzimin e lotit
Në kokrrën e papjekur të qershisë
Pafundësia e qiellit skuqet
Si dielli i pjekur në hedh

Lypëm liri kur na i vunë prangat
Zinxhirët u këputën në heshtje
Kuptuam se dhembja brenë hekurin
kur të burgosurit i urinojnë kangjellat

Nëpër disa libra të vjetër
Kanë ikur shkronjat e para
Fjalën liri e përtypëm
Në faqet e pluhurosura të Ungjillit

Tek rrinim te porta me zemër të thyer
Dritat vezullonin ngjyrë mallkimi
Testamentin e kishin humbur rojet
Në rrënojat e kështjellës së harruar

11.05.2010, Prishtinë

ATË KOHË

Kemi shumë kujtime
Në pluhur ku lahen zogjtë
Thellë në brendinë e detit
Depërton mjegulla e urrejtjes

Në këtë legjendë epike
Vashat i krehin flokët
Ushtarët nuk shkruajnë më letra
Në adresat e harruara

Jehu i trishtimit takohet me lirikën
Dhembja e porsalindur ulërinë
Mjellmat fluturojnë nëpër kujtesë
Deri në gjethet e manaferrave

Kur na trokitën nëpër dyer
Menduam se na erdhën miqtë
Kafshimet s'u ndalën deri në agim
Mallkimi përtypte lëvoren e ahut

SYBAJAMJA

Trungjet e ullinjve qeshin
Buzë Lumëbardhit
Në ritmin e vjeshtës
Përkundin eposin flokëbardhë

Kujtimet e legjendave
Zgjohen me zogjtë
Dhe fluturojnë gjithandej

Erdhën të grishurit në dasmë
Nga maja e zurnasë
Pikon dhembja
Shkelmat e kuajve
I thyen dyert e hanit
Kjo vjeshtë epike kërthndezet
Në buzët e lahutarit

Deri vonë në mesditë
Shpërthyen jehonat e trishtimit
Kalaja afër Drinit
Gjëmoi edhe njëherë

Ujin e kristaltë
I mbyt kuajt
Në krahët e mizës
Sybajamja bren gjilpërën

KUJTESA

Sa herë që zgjohem jerm
Këtu etje dërmon
Në mjegullnajë
Më ndjekin hijet e mallkimit

Kur heshtazi mbyten
Portat e shpresës
Dielli disi harron rrugën
E lindjes së trishtimit

Nuk më kujtohet më
Cilën lojë e patëm lozur hajnisht
Na i ngjyen thembrat në kishë
Me erën e hudhrave të kalbura

As delet nuk mbërrin deri te trinat
Kripën e kishin lëpirë çobanët
Ujku u zi e kryente punën
Duke i regjur lëkurat e paqethura

Nata e kafshonte sterrën në palcë
Kujën e nuseve e morri dheu
Ashta e Keqe u trondit edhe njëherë
Kujtesa mbeti pengu i kohës

GJYSHI

Gjithçka sot po rrokulliset
Në flokët e zbardhura
Të shtrojerës

Moti ligështohet
Kur gjëmojnë rrufet
Kalorësve u mbetet vetëm ikja
Prej luleve

Ikja prej kujtesës

Kush na i vrau legjendat
Kur çmendej honi
Lyshttrat lëshonin lastar
Në kalbësinë e pjergullave

Në urrejtje
Ngjallen edhe gjarpinjtë
Kur zvarranikët
Kafshojnë memorien

Po Patët zemër
Atëherë këndon
Ato këngë të fshehura
Të cilët vetë i keni ndaluar

Im gjysh përherë i këndonte
Këngën e hapsanës
Kur ne ja qonim këmishët e lara
Dhe duhan kaçak

E mbështollëm kohën në gazetë
Për t'i pështyrë kangjellat
Atë ditë i vranë zogjtë
Kur deshën të fluturojnë në liri

2.

Sa herë që këndonte
Babagjyshi plak
Takohej me kangjellat e ndryshkura

Burgu ishte çatia e tij
S'kishte më vend
Ku ta firmos
As emrin e mikut të vet
E lëre më
Ta shkruaj fjalën liri

Im gjysh
Ndjesë pastë
Ndërroi jetë mes grilave
Të hekurta

DRINI I ZI

Në brigjet e Drinit të Zi
Kemi shumë tregime në mjegull
Librat na rrëfejnë udhën
Deri te fshati që s'do kallauz

I kapërdijmë fluturat rreth zjarrit
Thelbi i tokës dridhet si thupra
Asgjë nuk mbetet pa u përsëritur
Në bërthamën e klithmave

Nëse një ditë shpërthejmë
Si llava në vullkanin e shpirtit
Këngët na i merr fryma
Kur mbërrijmë te blinaja

Mos më ngacmoni me heshtje
Ky zë i brishtë disi më mbanë gjallë
Do t'i them dhelprave të mendojnë
dhelpërisht
Kur e kalojnë dhembjen e Drinit të Zi

DEHJA E LISAVE

Prej baladës në baladë
Frymuan këngët e nuses
Librat e vjetër i lexuam
Në pllakat e gurit

Besuam se uji ecën tërmal
Nëpër kërthizën e bjeshkës
Nga dehja e lisave kërkua
Që të jenë esëll në agshol

Kah nuk ecëm me këngën e zogut
Krahët na i thyen ushtarët
Dhembja cep më cep depërton
Në kujtesën e kozmosit

Kumti e fjalëve ringjallet
Kur përtypen dardhat e papjekura
E dhembët mpihen nga trishtimi
Në maje të shkëmbit shtohet dhembja

Dita e humb kuptimin e ëndrrës
E ne i bartim mëkatet në lot
Pesë herë na trokitën në derë
Trokëllimat s'u ndalën në trokun e kuajve

NË ÇERPIKUN E NËNËS

Me dorën tënde të brishtë
Mos i përkund ethet e liqenit
Mjellmat flenë
Në pagjumësinë e trishtilit

Dikur këndonim serenata
Errësira tundej pas lisave
Netët e pafjetura zgjohen nga jermi
Kur në degët e thata çelin lulet

Pse më vratë në hije
Edhe dielli i im e donte buzëqeshjen
Pranvera kaloi këndej
Për herë të parë kokulur

Pëllumbat na nuk fluturuan
Poçari piqte bukën nga deltina
Sa uri kishte kjo tokë e kallur
Në qerpikun e nënës që falte gjakun

TAKIMI

Nëse më përfshijnë
Vrushkujt e mallkimit
E ndër hije
E thajmë luleshpatën
Ne nuk mund t'i ikim
Trishtimit
Pa e vrarë si ujkun
Këndeje lëngatën

Lumenjtë do të rrjedhin
Deri në pafundësi
E mbi këto fusha
Hareshëm fluturon shpendi
Atje ku takohet me vëlla
Drini i Zi
Ku uji i shpresës
Vezullon si argjendi

I shkelëm sinorët
Të ngulur në shpirt
Qielli buzëqeshi
Si kalorësit flokëverdhtë
Kudo në zemra
Buzëqesh një dritë
Se nusja e pritur
Tani na ka ardhur

13.05.20
10, Prishtinë

KUR FILLON FILLIMI

Kur i ndoqëm mjegullat
Në trokun e kuajve
Në hijen e barit të thyer
Zbehej vrapi i luftës

Askush nuk mi përqafonte dhembjet
I shkulëm kujtimet e rrufeve
Malli për bukën e thekur
I kishte marrë ushtarët

Nëpër trasta kërkonim kokrrën e tagjisë
Uria brente ashtin e mynxyrës
Nuk na përkrasën zogjtë
Kur deshëm ta mësojmë fluturimin

Edhe ashtu mbetëm të vetmuar
Në fushën e bejlegut asnjë fije tërfili
I lëpinim plagët e kuajve
Etja e madhe na grithte grykën

Çmos dëgjohej në rrugëtimin tonë
Kocka e dorës kushtonte sa një fashë
Shitës sa të duash në këtë skëterrë
Blerësit vdiqën në fillim të betejës

RITMI I KJTESËS

Kur na i mbyllën mëkatet
Si hirin e të vdekurit në hinore
Kuja më duket se nuk dallonte
Ngjyrën e dhembjes së kujtesës

Domosdo do të befasohe mi
Kur na i rrjepin kujtimet
Lëkura e jonë nuk vlen
As sa zorrët e gomarit

Shpeshherë pendohemi
Kur na djersiten duart
Kambanat nuk ndalen
Zhurma gërryen ballin e muranës

Na erdhën befasisht
Dhe i shkelën librat e përgjakura
Përtej mureve të rrënuara
Përpëlitet ritmi i kujtesës

LULET NUK PRESIN

Të lutem miku im
Mos i përmbysë heshtjet
Në tingullin e zërit
As shpejtësinë e dritës
Mos e keqpërdor
Për syzet e tua të errëta

2.

Nëse ti do
Sfidoje aromën e lules
Në këmbët e bletës

Nuk ka kuptim
Të jetohet në këtë mënyrë
Dita është e gjatë
Kur kafshon urrejtja

3.

Ti mund të lozësh
Me hijet e thyera në horizont
Ose të takohesh
Me ngjyrat e ylberit
Kur rrufet kalojnë këndeje pari
Por mos harro
Miku im
Se lulet nuk të presin
Deri sa ti
Përkulesh të marrësh erë

ENDE JEMI NË FILLIM

Më thanë se kur Drini gjëmon
Nata hynë dorëzanë
Se për ndryshe
Zhduken likenet e Hasit

Këtë gur të kuq
Nuk e skuqi dielli
Dymijë vjet
Këndeje kaluan ushtarë
E profetë
Po aq vite
Më zë fëmije vajtoi qielli

Erdhën e shkuan
Dhe sërish erdhën
Mes myshqeve kuajt e luftës
Dita qesh me Lumëbardhin
Kur i kreh flokët në erë

Mos mi përkujtoni laviret
Mëhalla nuk ëndërron
Për së koti
Sa shumë shekuj
I përcollëm fëmijët e Ungjillit
Dhe ende jemi në fillim të rrugës
Që t'i shfletojmë
Librat e vjetër

LULJA NË ASHTIN TONË

Ky procesion i mendimit
Në jelet e atkinave
Mi përkujton latinët
Era sivjet nuk frynë
Nëpër stepat e Azisë

Sa e sa herë
I kafshuan themelet e mureve
Rrugicat qeshën me ujqërit
Në Betlehem
Këlthitja e kambanave
Ndryshonte strukturën e etjes

Nuk më besuan miqtë
Kur tregova
për flijimin e ëndrrës
Dashi i zi
qeshi me gurin e bardhë
Zogjtë fluturuan mbi Gomorë
Për herë të parë kuptuam
Se në ashtin tonë
Qeli një lule
Që rritet
Nga etja e dhembjes

14.05.2010, Prishtinë

KUR KALLEN LIBRAT

Në ankthin e imagjinuar
Pikat e shiut
Për cilën ëndërr
Rritet myku në kujtesë

Nuk folëm me bindje
Për të reshurat
Ne në zhgjëndrra përtypim
Të kaluarën si çamçakëzin

Heu zoti ju vraftë
Mor fëmijë të bushtrave
Do të ndodh edhe një Sodomë
Në rrëshqitjen e kësaj rruge

Kënga e ujqërve ulërin
kakofonia mi gozhdon mendimet
Cilin asht e zhvarrosët
Për ta kafshuar kujtesën

Depërtuat përtej kuptimit
Të fjalisë së sëmurë
Trishtimi ishte aq therës
Sa që u kallën librat e shenjtë

MËKATI

Ti s'e di or mik
Çka do të thotë dhembja
Kur të kafshojnë në asht
Do të ulërish së deveja e çmendur

Mëkatin e mësuam
Kur na e vodhën bukën
Erdhën hajnisht deri te portat
Pelerinat e zeza fut

Nuk kishim rrugë tjetër
Përpos kusarisë
Zorrët na i lidhën nyje
Hajdutët e mallkuar

SHIU I GRISUR

Ky shi i grisur
Që troket sonte furishëm
Në portat e dhembjes
I zgjon pelerinat
Në ëndrrën e luftëtarit

Papandehur
Ia behën kalorësit
Dimri sivjet vonohet
Në rrugën e tij të gjakosur

Ky shi
Që vjen me stuhi
I kafshon sinorët
Në ballin e stinës së vrarë

Kush ja ktheu shpinën atdheut
Kur ujqërit i përdhosën varret

Një nënë
Ajo loke e madhe
I arnon kujtimet
Në kullën e Ahmet Delisë
Malli i kafshon cepat
E shamive të zeza

KUR NUK PËRKULEN NUSET

Në dasmën tonë nuk erdhën
Evgjitët me daulle
Djemtë e lagjes atë natë kërcyen
Një valle burrash

Sa bukur këndonte hëna
Në qerpikët e bubullimave
Dhëndri puthi tytën e pushkës
Vashat i lajnë enët me lotët e nuseve

Ne nuk u befasuam me lojën
Ajo përsëritej me shekuj te ne
Mbi kuaj i puthnim nuset tona
Djemtë na lindnin si drangua

Nuk e njohëm vajin e rrapit
As nuset kurrë s'u përkulën
Lisat i tundnin degët
Në prehrin e gjysheve krenare

LIBRI I VJETËR

Kur lëkunden rrënjët
Rrapit i tunden degët e njoma
Mjellmat fluturojnë nëpër liqe
Në horizont buzëqesh uji i kristaltë

Në qeshjet e tulipanëve
Peshqit i fshehin ëndrrat e brigjeve
Horizonte tjerr në largësi
Tregimin e librit të vjetër

Sa mall patëm atë ditë
Kur u puthëm me brigjet e liqenit
Nuk di se sa pulëbardha u mbytën
Nga xhelozia e zambakëve

QE NJË SHEKULL

Ishin me mua tregimet
Dhe vajet e Lumëbardhit
Pjergullat nuk luluan sivjet
Në lotin e stinës së plagosur

I përgatitëm dasmat me kohë
Asnjë i grishur nuk erdhi
Kuajt patën cofur para nisjes
Në memoriet e urave

Mikesha e ime e ka mësuar
Përmendësh poemën e mjerimit
Kurse dje e pash Lulin e vocërr
Pranë Xhamisë së Sinan Pashës

Në shtambat e poçarit
Hajdutët na e vodhën kujtesën
Qe një shekull na mundon etja
Për mallin e atdheut

NDIQE ZEMRËN

Ndiqe zemrën
Edhe nëse të çon në Ferr
Aty gjendet hinorja e jote
Në të kundërtën
Do të jesh i zbrazët

Më beso miku im
Ty nuk të nevojiten
Llogarit matematikore
Për ndjekjen e zemrës

Nëse katetet bashkohen
Vetëm në një pikë
Ti mos i lërë
Pa i ndjekur edhe ëndrrat
Kur ta vjedhin gjumin

Po si ndoqe
Ku do t'i kërkosh
Kungujt e zbrazur
Miku im
Ku

Është mëkat
Të mbesësh pa kujtesë
Në udhakimin tënd
Mes grimcave dhe lotëve

2.

Ndiqe yllin tënd
O njeri i mirë
Dhe mos i z bathë këpucët
Kur shkel nëpër mjegull

Mos lejo
Derdhjen e hinores në asnjë lumë
Ti je vetë lumi
Që rrjedh nëpër damarë

Ndiqe miku im
Ndiqe zemrën
Si ujkun e plagosur
Ndiqe deri te lëkura e rrjepur
Nëse nuk do
Që ndërgjegjja të të ndjek ty

15.05.2010, Prishtinë

PRIFTI

Kur lisi i bren krahët e mizës
Kujtesa na lenë të gjymtë
Pse na ikën kalorësit atë natë
Kur e puthëm mjegullnajën

Nuk desha t'i përkujtojë lulet
Për dhembjen e gurit
Uji i tejkaloj ethet e verdha
Në qerpikët e hënës

Më thanë miqtë se lumi çmendet
Kurrë nuk besove në mykun e ujit
I kapërceva të gjitha sëmudjet
Pa u mbështjellë me fasha

Nuset mi ledhatuan plagët
Dhe mi lidhën kujtimet me fijet e flokëve
Pranverën e përkujtojë si rilindje
Në dërrasat e kalbura të varrit

Nuk mu përkujtuan anatemat
Në syrin e vashës së sëmurë
Prifti i ledhatonte gurtë e varrit
Me njomësinë e lëkurës së duarve

NJË KOHË TË GJATË

Në momentet e papërsëritshme
Lëngojnë ditët e grisura
Moti nuk ka rënë shi
Në damarët e lodhur të tokës

Ishe në ëndrrën time moj mike
Sa lehtë i kapërceva malet
Sot më lindën përsëri kujtimet
Kur si gjimnazist kafshonim mollën

Ishe lumi i shpresës në këngën time
Dhe vajtove kur zhdukej fisi
Në thembrat e ditës deshe
Që sërish të thyhet lisi

Mos mi përkujtoni plagët që kullojnë
Nuk jam ariu që t'i shërojë
Një kohë të gjatë lëpiva trungjet
Nga kafshimet e çmendura të ujqërve

16.05.2010, Prishtinë

ATË QË S'E PATËM KURRË

Asnjëherë nuk i lidhëm kuajt
Nëpër vende të caktuara
Kërkonim në hone rrugën
E etjeve të shiut të kristaltë

Nuk na besuan hileqarët
Kur e matnim tokën me pëllëmbë
Deltina djersitej kur poçari
I ziente kujtimet e shtambave

S'doja të jem i ngjashëm
Me hingëllimën e kafshimit
Buzët thahen në shtrojerë
Freskia bren rrapin e rrëzuar

Ikën si netët të paftuarit
Dyert i lamë të hapura
Asnjë brengje nuk i shkoi ndërmend
T'i mbyllte dritaret atë çast

Pa vetëdije e përqaftuar sterrën
Frika si ushejza na hyri nën lëkurë
Gjatë tërë kohës mbetëm duke mallkuat
Pazotësinë tonë që kurrë s'e patëm

MBRETËRIA E ÇMENDUR

I vrasim pëllumbat deltinor
Kur puthen me bubullimat
Pa na dridhur qerpiku
Si të marrë i konvertojmë erërat

Nuk jemi në gjendje
T'i kontrollojmë ndjenjat
Dukemi si somnambul
Kur jemi të zgjuar

Flemë aq pak
Sa të mos bezdisen mizat
Kur na i lëpinë trutë
Pas lindjeve të para

Sa herë që bisedojmë
Gënjeshtra e juaj
Është më e vërtetë
Se e vërteta e mikut

Po kush je ti
Të më shesësh mend
Kur unë kam aq shumë sëmundje
Sa që mund t'i infektojë ujërat

Ti mendon se di shumë
Miku im
Dhe harron se s'di
Se sa peshon krahu i mizës
Në syrin tënd të uritur

2.

Atë ditë kuptova
Se e mashtrove vetveten
Kur i krehe flokët në pasqyrë

Pështyve fijet e thinjura
Duke menduar
Në fytyrën e mikut tënd
Por pasqyra qeshi
Me çmendin njerëzore

Pastaj i kalove urat
Nëpër kujtesën e lumenjve
Dhe kurrë më nuk u ktheve
Në fshatin ku u linde

Unë nuk di
Ku i le ti këpucët
Apo i fshehe me çorapet e tua
Nën thonjtë e paprerë

Ike nga vetja
Si djalli prej hudhrave
Miqtë të kërkuan nëpër parqe

Xhupin ta gjetën
Me një qese najloni
Pa letër identiteti

I njohën gazetatat
Që i mbaje në xhepat e shqyera
Me shkrimet e tua
Për klonimin e gomarëve

3.

Teshat i varrën
Në harqet e urës
Dhe ikën duke i kënduar
Psalmet e Sollomonit

Në letrën tënde të identiteti
Shënuan disa fjalë
Që as djalli
Nuk mund t'i kuptojë

Të ishe në mesin tonë
Miku im
Do të kuptoje se çka shkruante
Për identitetin tënd

Ndoshta është më mirë kështu
I gjallë
Do të kuptoje se çka u tha për ty
Kështu pushon në qetësi
Në Mbretërinë tënde të çmendur

ANATEMAT

Sa herë i kërkuam myshqet
Nëpër lisat e plagosur
Në lirikat tona gjetëm
Gjakimin e memories

Me rite të huaja
Ndërtuam një hinore
Kockat na i bluan
Në mullirin e fshatit

Ujqërit nuk na linin të qetë
I ndërruam vendet e varreve
Të vdekurit na mallkuan
Për pacifizmin tonë

Aq shumë vite kaluan
Nëpër hartën e lëkurës
Sa që na ndoqën anatemat
Deri te guri ku hapej toka

MORRAT

Sa herë që patëm frikë
Kafshimin e kërkuam në eshtra
Dhëmbët e natës së pabesë
Pikonin gjak bari

Na i dhunuan luadhet
Pa kullotur kosa sanën e njomë
Nuset mallkuan për herë të dytë
Kur ikën dasmorët

Nëpër urë erdhën ushtarët
Me trastë të shqyera
Çmimi i plumbave kishte rrënje
Buka kushtoi një dreq e gjysmë

Nuk na mbeti tjetër
Përpos t'i shesim pulat
Aq shumë morra kishin ushtarët
Sa që i kallën këmishët e trupit

SHTATË DITË

Shlyeje testamentin
Mikesha e ime
Shlyeje kujtesën e gurit
Kur e kafshon vdekjen
Sepse njeriu
Vetëm një herë jeton

Hera e dytë nuk ekziston
Në fluturimin e bletës
Pasi që e humb thimthin
Në biografinë e ujit

Ne mundohemi
Ti gjejmë ato pak pika
Që na bashkojnë
Në kohë
Dhe hapësirë

Por kot e kemi
Nuk mund t'i kalojmë urat
Në dhembjen tonë

Na mbështetën për muri
Kur ishim krahëthatë
Kryeneçësinë e harruam
Në xhepat tonë të arnuar s

S'deshëm të ikim askund
Derisa të çmallemi me kalldrëmet
Qe shtatë ditë të lume
Nuk dëgjuam zërin e hoxhës

BIBLIOGRAFI

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943.

Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës dhe Hoça e Qytetit, afër

Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga moshja e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën "Pionieri" më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe të pendës themeloi grupin letrar "Lulëkuqet e Kosovës". Në kuadër të punës së këtij grupi qe botuar përmbledhja "Ngjyra e Kohës" në të cilën e përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një sërë krijimesh letrare nëpër gazeta dhe revista që dilnin në Prishtinë Shkup dhe Zagreb. Në vitin 2010 i përkthehet një libër në gjuhën Rumune nga përkthyesi i mirënjohur Baki Ymeri, "Pema e Bekuar" libër i cili pat jehonë në Rumuni. Po këtë vit në botim të revistës Shqiptari në Rumuni, në bashkëpunim me redaksinë revistës "Dituria"

Në Boras të Suedisë, botohet një antologji "Jehona e Shekujve" autor Sokol Demaku ku paraqitet me disa punime.

Është anëtarë i Lidhjes së Shkrimtarëve të Kosovës. Jeton në Prishtinë .

BIBLIOGRAFI LETRARE

1. "Puthje"-poezi "Rilindja", Prishtinë,1974.
2. "Ecjet e Viteve të Mëdha", poezi,"Jeta e Re",Prishtinë 1995.
3. "Çamarokët e Theporres", poezi për fëmijë ,"Shkëndia",Prishtinë 1996.
4. "Muret",poezi, "Jeta e Re", Prishtinë,1997.
5. "Morfologjia e Dhembjes",poezi, "Faik Konica",Prishtinë 2000
6. "Ai vjen Nesër", poezi,Qendra e Kulturës, Këlubi letrar "Fahri Fazliu",Kastriot,2007
7. "Letër nga Mëgimi",poezi, Klubi letrar "Fahri Fazliu"Kastriot ,2007
8. "Letër Nga Mërgimi 2 " poezi, "Qendra e Kulturës", Klubi Letrar ,Fahri Fazliz, Kastriot 2007
9. "Udhëdarja", poezi, "Qendra e Kulturës", Klubi Letrar , "Fahri Fazliu" Kastriot ,2008
10. "Thirrje e Gjakut", poezi,"Qendra e Kulturës", Klubi letrar, "Fahri Fazliu"Kastriot 2008
11. "Asgjë Sikur Molla", poezi,"Qendra e Kulturës", Klubi letrar "Fahri fazliu" Kastriot,2009.

12. "Vesa në Lotin Tim",poezi, "Qendra e Kulturës", Klubi Letrar "Fahri Fazliu",2009,
13. "Puthja e Gozhduar",poezi,"Qendra eKulturës",Këubi letrar, "Fahri Fazliu"Kastriot ,2009.

14. "Kashelasha në Vargje",poezi për fëmijë,"Qendra e Kulturës,Kastriot, 2009.
15. "Pema e Bekuar", E përkthyer, Rumani,2010.
16. "Bajraktarët e Vatanit",poezi satirike,Klubi letrar,"Fahri Fazliu"Kastriot 2010.
17. "Hijet e ndryshkura",poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot,2010.
18. "Stuhi në Kutulishte",poezi,"Qendra e kulturës",Kastriot.2010.
19. "Posa ikte Nata",poezi, "Qendra e Kulturës ",Kastriot,2010.
20. "Loja e Myshqeve",poezi,"Qendra e Kulturës",Kastriot,2010.
21. "Lumëbardhi dhe gjëma",poezi,"Qendra e Kulturës", Kastriot,2010
22. Metafora e Heshtejes", poezi, "Qendra e Kulturës", Kastriot,2010
23. "Hyji në Prekaz", poezi,"Qendra e Kulturës",Kastriot,2010.
24. "Sinoret e Hinores",poezi, Lidhja e Shkrimtarëve- Kastriot 2010
25. "Don Kishoti dhe Rosinanti",poezi,Lidhja e Shkrimtarëve,Kastriot,2010

26. "Zjarri i Dashurisë",poezi,Lidhja e Shkrimtarëve-Kastriot,2010
27. "Kur Likenet Vallëzojnë",poezi,Lidhja e shkrimtarëve-Kastriot,2010

PËRMBAJTJA

HIJET	5
ATË DITË	6
KUR NDALOHEN ËNDRRAT	7
LETRAT E DJERSITURA	8
LETRAT	10
PËRQAFIMI	11
KUR DEHEN USHTARËT	15
SI SYRI	16
ZEMRA	17
RRUGA	18
KUR THAHEN LULET	19
LEHJA	20
TËRBIMI	21
KUR QESH ME VDEKJEN	22
ENGJËJT	23
UJI	24
KUR MASHTROHET BARI	25
ÇDO DHEMBJE	26
MOS PI	27

TRAJTIMI	28
PASTAJ IK	30
KUR NUK KTHEHET KURRË	33
LYSHTRAT E LUMËBARDHIT	36
MOS MI PREK PLAGËT	38
ASNJË BLETË NUK FLUTUROI	39
AJO NUSE	41
KODI I DASHURISË	42
KUJTESA	43
LETRA E IME	44
PRANË SOFRAVE	45
MOS	47
SHIU	48
TI FALIM	50
ZËRI I ZURNASË	52
MIQTË E MI	53
NATA	54
NË FLOKËT E TU	55
ISHIM TË RINJ	56
GJYSHI IM	57
DO TË MBESIM LAKURIQ	59
QË KËNDON NË LYMËRISHTE	61
VETËM NJË LOT	62
KUR KALLEN FUSHAT	63
GËRMIMI	64
MUA MË MJAFTON	66
DRITA INKANDESHENTE	67
PASHAI	68
PENGU I KUJTESËS	69
KUR FUTUROJNË PESHQIT	70
LEGJENDA	71
NJË TRASHAMAN	72

KUR MBYLLEN DYERT	75
DASHURIA	76
DASMAT	77
FJALËN LIRI	78
ATË KOHË	79
SYBAJAMJA	80
KUJTESA	82
GJYSHI	83
DRINI I ZI	86
DEHJA E LISAVE	87
NË ÇERPÏKUN E NËNËS	88
TAKIMI	89
KUR FILLON FILLIMI	91
RITMI I KJTESËS	93
LULET NUK PRESIN	94
ENDE JEMI NË FILLIM	97
LULJA NË ASHTIN TONË	99
KUR KALLEN LIBRAT	100
MËKATI	101
SHIU I GRISUR	102
KUR NUK PËRKULEN NUSËT	103
LIBRI I VJETËR	104
QE NJË SHEKULL	105
NDIQE ZEMRËN	106
PRIFTI	109
NJË KOHË TË GJATË	111
ATË QË S'E PATËM KURRË	112
MBRETËRIA E ÇMENDUR	113
ANATEMAT	118
MORRAT	119
SHTATË DITË	120
BIBLIOGRAFI	122

Adem Zaplluzha

Sinoret e Hinores

Tirazhi:1000 copë

u shtyp në shtypshkronjën

Katalogimi në botim – **TREND**

Biblioteka Kombëtare dhe Universitare e Kosovës
Prishtinë, 2010

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Sinoret e Hinores / Adem Zaplluzha. - Kastriot
: Klubi Letrar “Fahri Fazliu”, 2010. - 127 f. ; 21
cm.

Bibliografi : f.122-124

ISBN 978-9951-538-21-128